

WWF

STANOWISKO

WRZESIEŃ

2011

Dyrektywa w sprawie efektywności energetycznej

Dyrektywa w sprawie efektywności energetycznej (Energy Efficiency Directive, EED) to nowy akt prawny, prowadzący Unię Europejską do osiągnięcia celu 20% oszczędności energii do roku 2020. Wniosek, opublikowany przez Komisję Europejską w czerwcu 2011 r., jest obecnie rozważany przez Parlament Europejski oraz Radę UE. WWF krytykuje słabość wniosku Komisji, niewystarczającego do osiągnięcia zamierzonych oszczędności, ze względu na brak zarówno wiążącego celu jak i istotnych wiążących środków.

WWF zwraca się zatem do Parlamentu Europejskiego i Rady UE z apelem o wzmocnienie ustawodawstwa dot. efektywności energetycznej poprzez:

- Wprowadzenie wiążącego celu 20% oszczędności energii, połączonego z mechanizmem podziału zobowiązań pomiędzy państwa członkowskie;
- Wprowadzenie obowiązku przeprowadzenia istotnych renowacji dla wszystkich budynków;
- Usunięcie klauzuli opt-out, pozwalającej państwom członkowskim na rezygnację z tworzenia krajowych systemów zobowiązań w zakresie efektywności energetycznej;
- Wykorzystanie krajowych systemów zobowiązań w zakresie efektywności energetycznej do finansowego wsparcia przedsięwzięć renowacyjnych;
- Obowiązkowe ustanowienie krajowych narzędzi i źródeł finansowania oraz wsparcia technologicznego;
- Zapewnienie spójności i komplementarności Europejskiego Systemu Handlu Emisjami oraz polityki efektywności energetycznej.

Dopiero połączenie wszystkich wymienionych środków i ich poprawne wdrożenie przez państwa członkowskie pozwoli Unii Europejskiej osiągnąć 20-procentowy cel oszczędności energii do roku 2020.

WPROWADZENIE

W ramach pakietu 3x20 Unia Europejska zgodziła się na zmniejszenie zużycia energii pierwotnej o 20% w odniesieniu do prognoz zużycia energii w 2020 r.¹ i stwierdziła, że cel ten powinien zostać osiągnięty poprzez poprawę efektywności energetycznej. **Zgodnie z obecną polityką UE jest jednak na drodze do osiągnięcia około 10%², a więc zaledwie połowy celu nakreślonego przez Radę.³**

W odpowiedzi na tę lukę, a także w celu stworzenia prawnego narzędzia, które wprowadzi Europę z powrotem na ścieżkę do osiągnięcia celu, Komisja Europejska opublikowała w dniu 22 czerwca 2011 roku projekt dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej.⁴ Ten nowy akt prawny zmienia i scala dyrektywę w sprawie usług energetycznych⁵ oraz dyrektywę w sprawie kogeneracji.⁶

WWF wyraża obawę, że środki zawarte we wniosku Komisji wciąż nie są wystarczające do poważnego ograniczenia zużycia energii w Europie. **Przyjmując dyrektywę w obecnej formie zmarnujemy kolejną okazję by obniżyć rachunki za energię, tworzyć nowe miejsca pracy i ograniczyć emisję gazów cieplarnianych.**

Komisja zignorowała poparcie większości zainteresowanych stron⁷ oraz Parlamentu Europejskiego⁸ dla zawarcia wiążącego celu 20% oszczędności energii w unijnym prawodawstwie. Zamiast tego zapewniła, że te same wyniki zostaną osiągnięte poprzez ustanowienie skutecznych i silnych wiążących środków.

Jednak dokonywane w ostatniej chwili, nie uwzględnione w dokumencie „Ocena Wpływu”, zmiany w projekcie Komisji, znacznie osłabiły zobowiązania i stworzyły lukę, widoczną nawet przy użyciu szacunków własnych Komisji:

- wprowadzono dolną granicę 250 m² dla obowiązku renowacji 3% budynków użyteczności publicznej (art. 4),
- klauzula opt-out pozwalająca uniknąć obowiązku tworzenia krajowych systemów zobowiązań w zakresie efektywności energetycznej zagraża oszczędnościom, które można było dzięki nim osiągnąć (art. 6),
- w zapisie dotyczącym kogeneracji uwzględniono możliwe zwolnienia (art. 10).

Zdaniem WWF

UE musi osiągnąć poziom co najmniej 20% oszczędności energii do 2020 roku. Skorzystają na tym rządy, przedsiębiorcy i obywatele. Pozwoli to zaoszczędzić pieniądze, pomoże europejskiej gospodarce podnieść się z kryzysu, zapewni bezpieczeństwo dostaw energii i zmniejszy koszty energii ponoszone przez Europejczyków. Jednocześnie pomoże to Europie osiągnąć cel redukcji emisji gazów cieplarnianych o 80-95% do 2050 roku.

¹ Pakiet energetyczno-klimatyczny UE, http://ec.europa.eu/clima/policies/package/index_en.htm

² Str.2, Plan na rzecz efektywności energetycznej, COM(2011) 109 final, Bruksela, 8.3.2011.

³ Rada Europejska 8/9 marca 2007, Konkluzje Prezydencji, str. 20.

⁴ Wniosek Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie efektywności energetycznej oraz uchylająca dyrektywy 2004/8/WE i 2006/32/WE, COM(2011) 370 final, Bruksela, 22.6.2011

⁵ Dyrektywa 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/76/EWG

⁶ Dyrektywa 2004/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie wspierania kogeneracji w oparciu o zapotrzebowanie na ciepło użytkowe na rynku wewnętrznym energii oraz zmieniająca dyrektywę 92/42/EWG

⁷ Ocena Wpływu dla COM(2011)370 final, SEC(2011) 779 final, str. 32.

⁸ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 w sprawie zmiany planu działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii (2010/2107(INI)), par. 5

WIĄŻĄCY CEL 20% OSZCZĘDNOŚCI ENERGII

Pomimo powszechnego przekonania, że unijny cel 20% w zakresie oszczędności energii jest poważnie zagrożony, projekt dyrektywy EED nie wprowadza ani wiążącego celu, ani wiążących środków niezbędnych do odwrócenia tej tendencji.

Stanowisko Komisji

Wniosek Komisji prezentuje podejście „poczekamy, zobaczymy” – poczekamy na analizę rozdziału 27 indywidualnych celów krajowych wyznaczonych przez państwa członkowskie, zaplanowaną na 30 czerwca 2014 roku. Jeśli wynikiem analizy będzie niewystarczający poziom zobowiązań, Komisja przedstawi wniosek legislacyjny o ustalenie wiążących celów krajowych. Działanie na tak późnym etapie poważnie odsuwa perspektywę osiągnięcia 20% oszczędności energii do 2020 roku.

Stanowisko państw członkowskich

Podtrzymywany od dawna sprzeciw państw członkowskich wobec wiążącego celu jest niestety wciąż dość silny. Większość rządów ujmuje efektywność energetyczną w zakresie kompetencji państwa i nie dostrzega ważnej roli europejskiego prawodawstwa w tej dziedzinie. Jest to jeden z powodów, dla których wiążący cel zakorzeniony w prawodawstwie Unii jest generalnie oprotestowany. Jednak **wiążący cel na poziomie kraju wzmocniłby jedynie obowiązek osiągnięcia wymiernego rezultatu (np. kwota oszczędności) i nie pozbawiłby państw członkowskich pełnej elastyczności i swobody w wyborze i wdrażaniu najlepszych rozwiązań zależnych od ich wewnętrznej sytuacji.**

Dlaczego wiążący cel?

Biorąc pod uwagę znaczenie jasnych sygnałów dla uczestników rynku, tak by mieli oni pewność co do zobowiązań w dziedzinie oszczędności energii, WWF wyraża przekonanie, że dyrektywa EED powinna natychmiast wprowadzić wiążący cel, aby być skuteczną. **Im szybciej rynek otrzyma pewne informacje o kierunku, w jakim zmierzać ma gospodarka, tym łatwiej będzie przedsiębiorcom rozpocząć inwestycje w prawidłowe narzędzia efektywności energetycznej.**

Wiążącemu celowi towarzyszyć powinny odpowiednie mechanizmy finansowe i dostosowane polityki krajowe. Dałoby to operatorom jasne ramy działania, pozwalające kierować środki na rzecz efektywności energetycznej we właściwym kierunku i pomogło w skanalizowaniu prywatnych i publicznych środków na niezbędne inwestycje.

Cel 20% redukcji powinien być sformułowany ilościowo, aby uczynić go konkretnym (1474 Mtoe⁹), zaś dyrektywa EED powinna rozdzielać wysiłek redukcyjny pomiędzy 27 państw członkowskich. Można to zrobić na dwa sposoby:

1. zgodnie z dokumentem Komisji z listopada 2010 r.¹⁰;
2. jeśli ustalony został stały rok odniesienia - cel oszczędzania energii obliczony jako 20% redukcji zużycia energii w odniesieniu do tego roku

Zdaniem WWF

- Niezbędne jest wprowadzenie wiążącego celu dla całej UE na poziomie przynajmniej 1474 Mtoe (Artykuł 3);
- Niezbędne jest wprowadzenie podziału zobowiązań pomiędzy państwa członkowskie (nowy aneks).

⁹ Prognoza zużycia energii w UE do roku 2020 wykonana z wykorzystaniem modelu PRIMES 2007 przewiduje zużycie energii pierwotnej na poziomie 1842 Mtoe. 20% redukcja jest równoważna 1474 Mtoe w 2020 r.

¹⁰ Komisja Europejska, nieoficjalny dokument, Achieving 20% Energy Efficiency. Dokument sugeruje 20% liniową redukcję w każdym przewidywanym dla poszczególnych państw członkowskich poziomach konsumpcji energii w 2020 r.

OBOWIĄZEK RENOWACJI WSZYSTKICH BUDYNKÓW

Nasze domy, biura, szkoły, sklepy i inne budynki są głównymi konsumentami energii i emitentami gazów cieplarnianych. Budynki są odpowiedzialne za około 40% końcowego zużycia energii i 36% całkowitej emisji CO₂ w UE.

Zmieniona w 2010 r. dyrektywa w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (EPBD) wprowadza dosyć dobre środki ograniczania zużycia energii w nowych budynkach (wszystkie budynki w standardzie niemal zeroenergooszczędnym do roku 2021, wcześniej budynki użyteczności publicznej). Dyrektywa ta jednak zupełnie nie stymuluje renowacji istniejących budynków w celu dostosowania ich do bardzo niskiego poziomu zużycia energii.

Według oceny skutków dyrektywy EED, cykle remontowe trwają około 30-40 lat, ale dla renowacji związanej z poprawą efektywności energetycznej długość tego cyklu może wynieść nawet 60-80 lat¹¹. Dlatego ważne jest, **aby niezależnie od tego kiedy budynek jest odnawiany, remont przyczyniał się do ograniczenia zużycia energii do najniższego możliwego poziomu dla tego typu budynku (poprzez głęboką modernizację).**

Wprowadzenie pojęcia istotnej renowacji (nowa definicja)

Artykuł 4 wniosku Komisji wymaga renowacji jedynie budynków należących do organów publicznych, zgodnie z minimalnymi wymaganiami dotyczącymi charakterystyki energetycznej (dyrektywa EPBD). Minimalne wymagania dotyczące charakterystyki energetycznej określone są indywidualnie w prawie budowlanym każdego kraju, przez co zróżnicowanie pośród 27 państw członkowskich jest ogromne. W wielu krajach poziom ten jest daleki od ambicji. Dlatego Artykuł 4 w obecnym kształcie nie gwarantuje, że renowacje ograniczą zużycie energii do najniższego możliwego poziomu dla tego typu budynku.

Aby wyjść poza standardowy zakres renowacji, dyrektywa EED powinna wprowadzać pojęcie „istotnej renowacji”. **Jako, że wciąż brak wspólnej unijnej definicji dla „istotnej renowacji”, WWF definiuje ją jako modernizację, która przekształca charakterystykę energetyczną budynku do poziomu porównywalnego ze standardem domu pasywnego (jeśli jest to technicznie możliwe) lub powoduje ograniczenie zużycia energii o co najmniej 75% w porównaniu do dotychczasowego użytkowania.**¹²

Ponadto, dyrektywa EED powinna zapewnić, że wszelkie inne przedsięwzięcia termomodernizacyjne, nie mieszczące się w definicji „istotnej renowacji” nie ograniczą możliwości lub nie zwiększą kosztów istotnej renowacji przeprowadzanej na późniejszym etapie.

Istotne renowacje, które drastycznie zmniejszą zużycie energii na ogrzewanie i chłodzenie, będą chronić właścicieli i przedsiębiorców przed wzrostem i wahaniami cen energii, są także niezbędnym krokiem do walki z ubóstwem energetycznym.

Obowiązek renowacji budynków mieszkalnych i komercyjnych (nowy artykuł)

Projekt zaprezentowany przez Komisję ustanawia jedynie obowiązek corocznej renowacji 3% budynków publicznych, stanowiących mniej niż 12% budynków UE. Budynki komercyjne i mieszkalne są całkowicie wyłączone z wniosku Komisji, w związku z tym pomija się większość istniejących budynków w Unii.

Jak wynika z oceny skutków dyrektywy EED, sektor mieszkaniowy (wraz z transportem) jest tym, który wymaga najwięcej dodatkowych wysiłków, by osiągnąć 20% oszczędności energii do 2020 r. Mimo to wniosek Komisji nie odzwierciedla tego faktu.

¹¹ Ocena Wpływu dla COM(2011)370 final, SEC(2011) 779 final, str. 38.

¹² Informacje na temat definicji istotnej renowacji energetycznej można znaleźć w scenariuszu t S-DEEP-1 na str. 52 badania "Employment Impacts of a Large-Scale Deep Building Energy Retrofit Programme in Hungary" Centre for Climate Change and Sustainable Energy Policy, CE University, Budapeszt oraz w dokumencie "The Fundamental Importance of Buildings in Future EU Energy Saving Policies", przygotowanym przez grupę zainteresowanych podmiotów i stron z europejskiego sektora budownictwa, dostępnym na stronie <http://www.buildup.eu/news/12980>

WWF wzywa do zawarcia w dyrektywie wymagania przedstawienia przez państwa członkowskie długoterminowych planów dokonania istotnych renowacji, począwszy od budynków użyteczności publicznej, a stopniowo także w budynkach komercyjnych i mieszkalnych.

Plany te powinny określić krajową strategię i politykę, która doprowadzi do kompleksowej modernizacji budynków do 2050 r. Dyrektywa powinna zatem zobowiązywać państwa członkowskie do wyznaczenia pośrednich celów renowacji na rok 2020, 2030 i 2040, jak najszybciej po jej wejściu w życie.

Wzmocnienie wzorcowej roli budynków użyteczności publicznej (art. 4)

Ocena wpływu planu działań na rzecz efektywności energetycznej mówi, że budynki których właścicielem lub najemcą są instytucje publiczne stanowią około 12% zasobów UE.¹³

Artykuł 4 projektu dyrektywy nie obejmuje jednak nawet tych 12%, a jedynie budynki pozostające w posiadaniu instytucji publicznych. Budynki zajmowane przez organy publiczne (np. wynajmowane) są wyłączone z zapisów, podobnie jak budynki o powierzchni mniejszej niż 250 m². WWF apeluje do posłów i Rady UE o zmianę zakresu Artykułu 4, tak by obejmował on wszystkie budynki będące własnością lub zajmowane przez organy publiczne, niezależnie od ich wielkości.

Zdaniem WWF należy

- Wprowadzić pojęcie istotnej renowacji (nowa definicja)
- Rozszerzyć zakres dyrektywy EED na budynki komercyjne i mieszkalne (nowy artykuł)
- Wymagać od państw członkowskich opracowania krajowych planów zawierających strategię i środki prowadzące do istotnej modernizacji budynków do roku 2050 (nowy artykuł)
- Usunąć granicę 250 m² dla budynków należących do organów publicznych (art. 4)
- Rozszerzyć obowiązek renowacji na budynki zajmowane przez władze publiczne (art. 4).

¹³ Plan działań na rzecz efektywności energetycznej (COM/2011/0109 final), str. 4.

KRAJOWE SYSTEMY ZOBOWIĄZAŃ

W projekcie dyrektywy od państw członkowskich wymaga się wprowadzenia krajowych systemów zobowiązań w zakresie efektywności energetycznej, rozumianych również jako zobowiązania dostawców: takie systemy obligują sprzedawców lub dystrybutorów energii do osiągnięcia określonej kwoty oszczędności. Mogą oni zadbać o poprawę efektywności energetycznej współpracując bezpośrednio z klientami lub zlecić to zadanie stronom trzecim, takim jak firmy świadczące usługi energetyczne (ESCO).

W Danii, Francji, Włoszech, Wielkiej Brytanii i belgijskim regionie Flandrii przyjęto już takie programy, ale są one istotnie zróżnicowane pod względem zakresu i konstrukcji. Opłacalne inwestycje w efektywność energetyczną wynikające z tych programów szacuje się na około 1 mld euro inwestycji dla Francji, Włoch i Wielkiej Brytanii.¹⁴

Systemy zobowiązań to mechanizmy użyteczne do przekształcenia modelu biznesowego z prostych dostaw energii na łączne dostawy, energooszczędne technologie i/lub szczególne działania związane z poprawą efektywności energetycznej. Ponadto, system zobowiązań zapewnia stabilne źródło finansowania, niezależne od budżetu państwa, dzięki czemu przedsiębiorstwa energetyczne przyczynią się do inwestycji początkowych w zakresie efektywności energetycznej.

Usunięcie klauzuli opt-out (art. 6.9)

Artykuł 6 projektu dyrektywy przewiduje obowiązek zaoszczędzenia przez sprzedawców lub dystrybutorów energii rocznej ilości równej 1,5% ich łącznej sprzedaży w roku poprzednim. Jednakże art. 6.9 wprowadza klauzulę opt-out umożliwiającą państwom członkowskim nie ustanawianie systemu zobowiązań i przyjęcie w zamian alternatywnych środków generujących odpowiedni poziom oszczędności.

Zdaniem WWF, **klauzula opt-out całkowicie zagraża realnemu zobowiązaniu dostawców: obecnie nic nie powstrzymuje państw członkowskich od wliczania już istniejących programów efektywności energetycznej¹⁵ do działań przyczyniających się do równoważnych oszczędności.** Tymczasem dyrektywa i nowe zobowiązania niezbędne są właśnie dlatego, że – jak powszechnie przyznano – obecne wysiłki są niewystarczające.

W ocenie skutków towarzyszącej dyrektywie EED wyliczane są oszczędności wynikające z wprowadzenia systemów zobowiązań do 108-118 Mtoe w roku 2020¹⁶. Klauzula opt-out poważnie podważa te szacunki i nie stanowi żadnej alternatywnej zachęty dla przedsiębiorstw energetycznych.

Systemy zobowiązań w zakresie efektywności energetycznej jako narzędzie finansowania istotnych renowacji

System zobowiązań, obecnie prezentowany w projekcie, nie stanowi zachęty do podejmowania działań na rzecz efektywności energetycznej w budynkach. Biorąc pod uwagę istniejące bariery finansowe dla istotnych renowacji istniejących budynków, wspomniane systemy powinny czynić nadawca przedsiębiorstwom modernizacyjnym wysoki priorytet.¹⁷

Strony powinny na przykład być zobowiązane do osiągnięcia co najmniej 30% oszczędności energii poprzez istotne renowacje budynków istniejących - z zastrzeżeniem, że tylko 10% oszczędności energii może być generowane za pośrednictwem środków krótkoterminowych.

Istotne renowacje istniejących budynków mogą być nadal wspierane w ramach systemów zobowiązań, jeśli dyrektywa położy większy nacisk na przedsięwzięcia o długoterminowej perspektywie generowania oszczędności: jednostki energii zaoszczędzonej poprzez istotne renowacje (ponad 20 lat cyklu życia) powinny być traktowane lepiej niż ta sama ilość energii zaoszczędzonej przez działania

¹⁴ Aneks VII do Oceny Wpływu dla Wniosku Dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej, str. 28.

¹⁵ Np. Niemcy mogłyby nie wdrażać systemu zobowiązań na rzecz efektywności energetycznej, a zamiast tego zliczać redukcje zużycia energii osiągnięte poprzez dobrze już funkcjonujący program renowacji budynków (KfW CO₂ Building Rehabilitation Programme)

¹⁶ Ocena Wpływu dla COM(2011)370 final, SEC(2011) 779 final, str. 32.

¹⁷ Patrz str. 51 raportu RAP, "Residential Efficiency Retrofits: A Roadmap for the future" www.raponline.org/document/download/id/918

o krótkoterminowym zasięgu, takie jak wymiana nieefektywnych urządzeń.

Takie zróżnicowane podejście zachęci strony do **koncentracji na długoterminowych działaniach**, zapewniających większy efekt oszczędności niż łatwiejsze do wdrożenia środki krótkoterminowe.¹⁸

Wymagania jakościowe i niezależny system monitorowania

Wymagania jakościowe dla podejmowanych środków poprawy efektywności energetycznej powinny zostać określone w celu zapewnienia akceptacji konsumentów. Jeśli konsumenci nie będą mieli zaufania do przedsiębiorstw energetycznych jako zapewniających podniesienie efektywności energetycznej, system nie przyniesie oczekiwanych rezultatów.

Dyrektywa powinna również wymagać od państw członkowskich wprowadzenia niezależnego systemu monitorowania i weryfikacji, w celu zapewnienia, że strony zobowiązane nie zawyżają swoich wyników, ale generują realne oszczędności.

Zdaniem WWF niezbędne jest:

- Usunięcie klauzuli opt-out pozwalającej na nie wprowadzenie przez państwa członkowskie krajowych systemów zobowiązań (art. 6.9).
- Osiągnięcie przez strony zobowiązane co najmniej 30% wymaganych oszczędności energii poprzez istotne renowacje.
- Systemy zobowiązań promujące działania długoterminowe, takie jak istotne renowacje.
- Systemy zobowiązań zawierające wymagania jakościowe dla podejmowanych działań.
- Wprowadzenie przez państwa członkowskie niezależnego systemu monitorowania i weryfikacji oszczędności.

¹⁸ Patrz raport RAP, "Residential Efficiency Retrofits: A Roadmap for the future", str. 49-50

KRAJOWE ZAPLECZE FINANSOWE I TECHNOLOGICZNE

Finansowanie, a w szczególności zgromadzenie kapitału początkowego stanowi jedną z głównych barier w realizacji działań na rzecz efektywności energetycznej.

Projekt dyrektywy EED nie zawiera żadnych odniesień do tej kwestii, a wobec braku jakiegokolwiek artykułu dotyczącego finansowania przedstawiono uzasadnienie, że niniejsza dyrektywa nie może przewidzieć wszelkich decyzji, jakie towarzyszyć będą przyjęciu wieloletnich ram finansowych UE. Dokument ten nie powinien jednak wykluczyć zapisów **promujących rozwój mechanizmów koordynujących i kanalizujących istniejące środki wspierające inwestycje w efektywność energetyczną, zwłaszcza w sektorze budynków.**

W połączeniu z krajowymi systemami zobowiązań w zakresie efektywności energetycznej jako motorem finansowania istotnych renowacji, dyrektywa EED może ustawić konkretne ramy finansowego i technicznego wsparcia przedsięwzięć. Narzędzia te powinny być punktem wyjścia dla różnych, już istniejących źródeł finansowania, takich jak - by wymienić tylko kilka – fundusz spójności i fundusze strukturalne, przychody z licytacji uprawnień do emisji (ETS), ewentualne kary płacone w wyniku niezgodności z systemami zobowiązań, a także dostępne finansowanie z Europejskiego Banku Inwestycyjnego. **Zasoby te, połączone razem, powinny być również wykorzystywane do pozyskiwania dodatkowych środków prywatnych na rynku kapitałowym.**

Krajowe zaplecze techniczne i finansowe powinno wesprzeć utworzenie instrumentów finansowych, zwłaszcza na potrzeby renowacji budynków: gwarancje kredytowe dla inwestorów prywatnych, dotacje lub finansowanie przez strony trzecie umów dotyczących przedsięwzięć na rzecz poprawy efektywności energetycznej.

Niezbędne jest również dostarczenie odpowiedniej pomocy technicznej w celu zapewnienia dobrego wykorzystania narzędzi efektywności energetycznej, szczególnie w odniesieniu do dużych projektów. Dobrze zaplanowane projekty wiązać się będą ze zmniejszonym ryzykiem finansowym, co z kolei zmobilizuje zaangażowanie i wsparcie ze strony banków komercyjnych.

Wreszcie konsumenci, by rozwijać efektywność energetyczną i dokonywać odpowiednich wyborów, potrzebują szczegółowych informacji i niezależnego wsparcia; instrumenty wsparcia powinny zatem być zaprojektowane z myślą o użytkownikach końcowych.

Ocena wpływu dla projektu dyrektywy EED analizuje wprowadzenie podobnych struktur (tzw. instrumentów pomocy finansowej i technicznej¹⁹) jako alternatywę dla przyjmowania zobowiązań w zakresie renowacji. WWF apeluje jednak, aby to było działanie uzupełniające, jako mechanizm wspierający realizację krajowej kompleksowej strategii termomodernizacyjnej.

Zdaniem WWF

- Należy wprowadzić krajowe instrumenty wsparcia finansowego i technicznego, wspierające istotne renowacje wszystkich istniejących budynków (nowy artykuł).

¹⁹ Ocena Wpływu dla COM(2011)370 final, SEC(2011) 779 final, str. 38 i 40.

ETS I EED: DWA KOMPLEMENTARNE NARZĘDZIA

Dyrektywa o Systemie Handlu Emisjami (ETS) i przyszła dyrektywa EED to dwa instrumenty, które mogą znacząco przyczynić się do redukcji emisji gazów cieplarnianych w Europie. Ich wzajemny wpływ na siebie jest nieunikniony, a zatem wzmocnienie i uczynienie komplementarnymi obu dyrektyw jest niezbędne do osiągnięcia unijnych celów na 2020 i 2050 rok.

Poprawnie przyjęta i efektywnie wdrożona dyrektywa EED doprowadzi to do zmniejszenia zużycia energii (które może być zarówno znaczne, jak i skromne, w zależności od ostatecznego poziomu ambicji). Redukcja ta przyczyni się z kolei do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, zarówno bezpośrednio jak i pośrednio, poprzez zmniejszenie zapotrzebowania na energię elektryczną i tym samym ograniczenie niedoboru i cen uprawnień do emisji na rynku węglowym.

Dostosowanie systemu ETS jest niezbędne by zapewnić, że obie dyrektywy będą wzajemnie się uzupełniały zarówno w średnio-, jak i długoterminowej perspektywie. Mówiąc konkretniej, państwa systemu ETS muszą zostać wzmocnione tak, by zrównoważyć wzrost liczby uprawnień wynikający z rozwiązań generujących oszczędności energii oraz by dostosować ETS do celów UE na 2050 rok.

Dzięki podniesieniu współczynnika liniowego redukcji w systemie ETS, legislacja dotycząca efektywności energetycznej i ETS pozostaną komplementarne i wspólnie przyczynią się do osiągnięcia celu redukcji 80-95% emisji gazów cieplarnianych w 2050 r.

Zdaniem WWF

- Niezbędne jest wprowadzenie w EED odniesienia co do konieczności uwzględnienia w ETS korzyści płynących z dyrektywy efektywnościowej.
- Należy upewnić się, że europejski system handlu emisjami i legislacja dot. efektywności energetycznej wzajemnie się uzupełniają i wspierają.

WNIOSKI

Priorytetem WWF w zakresie oszczędzania energii i efektywności energetycznej jest zapewnienie, że Unia Europejska osiągnie co najmniej 20% oszczędności energii do 2020 roku. Nie osiągnięcie tej niezbędnej oszczędności zagraża unijnemu celowi 80-95-procentowej redukcji emisji gazów cieplarnianych do roku 2050. Dlatego też WWF wzywa Parlament i Radę UE do poprawy projektu dyrektywy EED i zapewnienia, że stanie się ona motorem pozytywnych przekształceń unijnej gospodarki, zapewni bezpieczeństwo dostaw i obniży koszty energii ponoszone przez europejskich obywateli.

Więcej informacji:

**Wojciech
Stępniewski**

Kierownik projektu
Klimat i energia
WWF Polska

E-mail: wstepniewski@wwf.pl
Tel: (22) 849 84 69

Misją WWF jest powstrzymanie degradacji środowiska naturalnego naszej planety i kształtowanie przyszłości, w której ludzie będą żyli w harmonii z przyrodą.